

IRINA BINDER

Fluturi

Volumul 1

Ediția a doua revizuită

Editura For You
București

Cine sunt?

*C*hiar așa, cine sunt eu? Sunt doar un om ca toți oamenii... Un om cu calități și cu defecte în armonie, un om care s-ar putea mândri cu câteva fapte mărețe, dar totodată ar trebui să se simtă rușinat de anumite fapte care nu-i fac cinste... Un om cu greșeli omenești, cu experiențe de viață frumoase, dar și urâte, un om cu frământări interioare și cu temeri, un om care a fost foarte fericit, dar și cumplit de nefericit, un om care s-a prăbușit și s-a ridicat de multe ori, un om care de câteva ori s-a abandonat pe sine, dar care s-a regăsit de fiecare dată. Un om care a crezut orbește în oameni, în fericire și în iubire și care a cunoscut gustul amar al eșecurilor și al dezamăgirilor...

Sunt un om care a avut și căderi, care a mințit, care a trădat, care a vorbit de rău, care a judecat fără să cunoască, dar care, într-un final conștient și dezgustat de toate decăderile lui, le-a regretat și s-a străduit să evolueze spre bine...

Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă pentru a fi fericit – și că fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber și de a avea iubire... Un om care s-a trezit adeseori în rutină și amorțit, care a rătăcit pe drumuri incerte și care a făcut alegeri proaste...

Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea devine uneori amărăciune, că fiecare fluture din stomac își ia zborul și că, oricât de mult am iubi și oricât de mult ne-am dăruia, oamenii ne pot abandona, ca și cum nu am însemnat nimic pentru ei.

Sunt un om care a cunoscut binele și răul, care a ales rațional, dar și irațional, un om care, atunci când privește în urmă, are multe regrete, multe lucruri nespuse, promisiuni neonorate, visuri neîmplinite...

Sunt un om simplu, un om visător, un om cald, căruia nu-i este rușine să își strige iubirea în gura mare, care își recunoaște greșelile și înfrângerile, cu demnitate și curaj, un om care nu se teme de judecățile lumii.

Sunt un om care iubește oamenii, care le înțelege rătăcirile și care nu uită că a avut propriile rătăciri... Un om care respectă alegerile celorlalți, oricâtă durere i-ar aduce, și care nu-i judecă pe oameni după prejudecăți proprii...

Sunt doar un om care a depins sufletește de alții și care a fost abandonat și de care au depins câteva persoane, pe care nu a avut tăria să le abandoneze, fiind incapabil să facă din propriile eșecuri acte de răzbunare... Sunt un om care a fost curtat de moarte și care a refuzat-o ferm, luptând cu puteri nebănuite, date de Dumnezeu... Un om care a pierdut mult, uneori totul, fiind nevoit de câteva ori să o ia de la zero...

Sunt doar un om care a uitat, de multe ori, cine este și cine vrea să devină, dar pe care iubirea l-a făcut să regăsească mereu drumul către sine.

Sunt un om care râde cu lacrimi și care plânge în hohote, un om care e capabil să plângă toată noaptea, iar ziua să iasă în lume zâmbind... Un om care, deși e plin de răni, uită de orice durere atunci când cineva drag suferă... Un om lipsit de egoism, care acceptă că, uneori, trebuie să se pună pe locul doi...

Sunt un om care iartă fără a aștepta să i se ceară iertare, care acordă încă o șansă și încă una, crezând în reabilitare; un om capabil să uite orice rău dacă i se oferă puțină iubire...

Sunt un om care se îndrăgostește nebunește și fulgerător, care nu-i uită și nu-i urăște pe aceia pe care i-a iubit cândva... Sunt un om imprezibil de multe ori, un om care a spus „Pleacă!“ atunci când ar fi vrut să spună „Rămâi!“, un om care a plecat atunci când ar fi vrut să rămână, un om care ar fi vrut să plece atunci când a rămas...

Sunt un om dependent de iubire și de frumos, pe care îl bucură ploaia, soarele, zăpada, râsul copiilor, îndrăgostiții care se privesc cu iubire, bătrânii care se țin de mână, căței care cerșesc mângâieri... Un om pe care orice atenție mică și neînsemnată îl face fericit, un om căruia o îmbrățișare îi poate alunga toate temerile lumești, un om care se trezește noaptea și îi mulțumește divinității pentru tot, un om care vrea să dăruiască tot ceea ce are mai bun, care suferă odată cu ceilalți, care își dorește să aline singurătăți și să le ofere mângâiere celor îndurerați... Un om capabil să muncească neobosit ca să-i facă o bucurie cuiva...

Sunt un om cu care se poate vorbi despre orice, un om care a învățat să asculte și să înțeleagă dincolo de cuvinte și să vadă dincolo de un chip și de măști...

Sunt un om care se teme de singurătate, care nu se bucură de nimic dacă nu împarte cu alții, un om care nu poate trăi doar pentru el...

Sunt un om cu stări sufletești extreme, un om plin de pasiune, un om care trece în câteva clipe de la agonie la extaz... Un om fragil și vulnerabil – dar, totodată, o forță...

Sunt un om care se agață cu disperare de orice fărâmbă de fericire și căruia i se prăbușește întregul univers atunci când este părăsit, rănit, dezamăgit...

Sunt un om sincer, lipsit de ipocrizie, un om care a învățat că adevărul spus cu voce tare îi îndepărtează doar pe cei nesinceri...

Sunt un om care va avea întotdeauna timp pentru oameni, pentru o vorbă bună, o mângâiere, un zâmbet, o lacrimă și o inimă primitoare...

Sunt doar un om... iubit, urât, aprobat, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... Sunt doar un simplu om care are nevoie de pace interioară, de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe Cer, de visuri... Un om care vrea să iubească și să fie iubit.

Viața nu te întreabă niciodată dacă ești pregătit sau nu pentru o nenorocire. Nu îți dă niciun preaviz și niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz care să îți prăbușească întregul univers.

Nu te întreabă dacă e prea devreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu.

Nu te întreabă dacă vei suporta sau nu, nici dacă ești pregătit sau nu să pierzi tot ce ai.

Nu te întreabă cât de mult iubești pe cineva sau cât de mult depinzi sufletește de anumiți oameni atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul și amărăciunea singurătății.

Nu te întreabă dacă ești copil sau încă prea tânăr ca să îți pierzi părinții.

Nu, viața nu te întreabă nici dacă ești sau nu destul de puternic pentru a trece printr-o decepție.

Nu te întreabă cât ai râs înainte să te facă să plângi, nici cât te-ai bucurat înainte să te facă să suferi.

Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, batjocorit, umilit, trădat, părăsit, judecat.

Nu te întreabă ce ai făcut bun sau rău și, de multe ori, te răsplătește cu rău pentru faptele tale bune.

Nu te întreabă dacă vei putea trăi într-un alt loc sau dacă ești pregătit să renunți la visurile tale și la drumul ales atunci când îți schimbă brusc direcția de mers și te smulge din locul în care sufletul tău se simte acasă.

Nu te întreabă câte ai, nici câte ai sacrificat pentru a avea un ceva atunci când te păgubește de tot ce ai agonisit.

Nu te întreabă cât de fericit ai fost sau dacă măcar ai fost fericit vreodată înainte de a te copleși cu nefericire.

Nu te întreabă dacă ai apucat să trăiești și dacă ți-ai împlinit măcar o parte din visuri înainte să te lovească nemilos cu o boală care îți va arăta cu pași uneori lenți și nemiloși sfârșitul. Sfârșitul planurilor tale, al visurilor tale, al gândurilor tale și, într-un final, sfârșitul tău.

Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine ești și de ceea ce ai făcut bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire, o lovitură – și te lasă să te descurci. Și aici apar opțiunile... Toate sub formă de lecții, unele mai dure, altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba – adeseori atât de mult, până la a nu te mai recunoaște pe tine.

Toate aceste lovituri îți dau ocazia să îți testezi limitele și să forțezi depășirea lor. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat și cine te-a iubit doar declarativ și interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine ești, ce poți și ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât și pentru tine.

Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei ști niciodată câte poți îndura. Pentru că oamenii nu își cunosc limitele. Nu vei ști unde vei ajunge și nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun, te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau te pot transforma într-un om vulnerabil, speriat, resemnat.

Viața, drumurile, loviturile și oamenii ei te pot îndepărta sau te pot apropia de tine... Totul depinde numai de tine.

Comenirea aștepta cu bucurie Crăciunul, însă eu așteptam doar să treacă. Timpul era singura mea speranță către uitare, acceptare și vindecarea rănilor. Eram deprimată, descurajată și pierdută. Deși eram o femeie foarte tânără, aveam un suflet îmbătrânit, niciun chef de viață și nicio perspectivă. Mă zbăteam între sentimente contrare, mă învinovățeam și mă compăttimeam. Îmi plângeam de milă și îmi uram neputința de a schimba ceva.

Abia în seara de Ajun mi-am dat seama că era pentru prima dată în viața mea când nu aveam un brad împodobit. În casa mea și în sufletul meu nu era nicio sărbătoare. Trecuseră deja câteva zile de când stăteam numai în pat, ca o bolnavă. Prietenele mele, Simona și Timeea, nu m-au părăsit nicio clipă, îndurând cu greu să mă vadă plângând ore în șir – și, adeseori, plângând și ele alături de mine.

Am auzit soneria și, pentru că nu reacționez, Simona s-a dus să vadă cine mă caută la ora aceea târzie. „Probabil că sunt colindători“, mi-am spus în gând. După câteva clipe, Simona s-a întors în dormitor, cu un zâmbet larg pe față, urmată de cineva care ținea un brad gata împodobit. Persoana din spatele bradului s-a strecurat în dormitor și a așezat bradul în colțul liber al încăperii.

Era Robert.

– Ho, ho, ho! a spus el, venind către mine.

– Nu cumva „Ha, ha, ha“?

M-a îmbrățișat strâns și m-a pupat pe frunte, apoi și-a aruncat fularul pe marginea patului.

– Ce cauți aici, nebunule? l-am întrebat, urmărindu-l cum caută o priză pentru instalația din brad.

– Îmi place să fac Sărbătorile în Brașov, mi-a răspuns, concentrat asupra câtorva podoabe care se împrăștiaseră pe jos.

Robert a aranjat bradul, a pornit instalația și a stins lumina. Apoi s-a descălțat, și-a dat jos haina și s-a așezat pe pat, lângă mine.

– Haideți, fetelor! O telenovelă, ceva?